

derde — zonder toestemming van de houder van het auteursrecht op modellen — in die staat **reeds producten had vervaardigd en in de handel gebracht die zijn gemaakt naar modellen die publiek domein waren** vóór de inwerkingtreding van de nationale uitvoeringsbepalingen?

- 2) Moeten de artikelen 17 en 19 van richtlijn 98/71/EG aldus worden uitgelegd, dat de aan de lidstaat toegekende bevoegdheid om zelfstandig de omvang van de bescherming en de voorwaarden voor verlening ervan te bepalen, ook de uitsluiting van deze bescherming kan omvatten indien een derde — zonder toestemming van de houder van het auteursrecht op modellen — in die staat reeds **naar die modellen gemaakte producten had vervaardigd en in de handel gebracht, wanneer deze uitsluiting geldt binnen de grenzen van het eerdere gebruik?**

(¹) PB L 289, blz. 28.

Hogere voorziening ingesteld op 26 april 2010 door Evropaïki Dynamiki — Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE tegen het arrest van het Gerecht (Vierde kamer) van 9 februari 2010 in zaak T-340/07, Evropaïki Dynamiki — Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE/Europese Commissie

(Zaak C-200/10 P)

(2010/C 179/35)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: Evropaïki Dynamiki — Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (vertegenwoordiger: N. Korogiannakis, Δικηγόρος)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie

Conclusies

Verzoekster vordert dat het Hof:

- het arrest van het Gerecht vernietigt, de Commissie gelast de schade te vergoeden die verzoekster heeft geleden ten gevolge van de niet-nakoming van de contractuele verplichtingen in het kader van de uitvoering van overeenkomst EDC-53007 EEBO/27873 betreffende het project „e-Content Exposure and Business Opportunities”, en de Commissie verwijst in de proceskosten en de andere kosten die verzoekster heeft gemaakt in verband met het oorspronkelijke beroep,

zelfs als de hogere voorziening wordt afgewezen, en in de kosten van de hogere voorziening, als zij wordt toegewezen.

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirante stelt dat het Gerecht niet duidelijk genoeg heeft gemotiveerd waarom het een aantal van haar argumenten heeft afgewezen.

Rekwirante stelt dat het Gerecht blijkt heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting doordat het een onjuiste uitlegging heeft gegeven van artikel 7, lid 6, van de overeenkomst, waarin sprake is van de verplichting van de aannemers om passende maatregelen te treffen om hun verbintenissen te annuleren of te verminderen zodra zij van de Commissie een brief ontvangen waarbij hun wordt meegedeeld dat de overeenkomst wordt beëindigd.

Hogere voorziening ingesteld op 28 april 2010 door Enercon GmbH tegen het arrest van het Gerecht (Zesde kamer) van 3 februari 2010 in zaak T-472/07, Enercon GmbH/Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen)

(Zaak C-204/10 P)

(2010/C 179/36)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: Enercon GmbH (vertegenwoordigers: J. Mellor, Barrister, R. Böhm, advocaat)

Andere partijen in de procedure: Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen), Hasbro Inc.

Conclusies

Rekwirante verzoekt het Hof:

- de hogere voorziening tegen het arrest van het Gerecht toe te wijzen en het arrest van het Gerecht te vernietigen, alsmede de beslissing van de vierde kamer van beroep en, in voorkomend geval, de beslissing van de oppositieafdeling te vernietigen;
- (in voorkomend geval) de zaak voor herziening van de gronden op basis waarvan oppositie is ingesteld, terug te wijzen naar het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt;

— interveniënte en het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt te verwijzen in de kosten van rekwirante betreffende deze hogere voorziening.

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirante stelt dat het Gerecht de onjuiste opvattingen in de beslissing van de kamer van beroep, die was gebaseerd op de onrechtmatige beslissing van de oppositieafdeling, niet heeft onderkend. Met name heeft het Gerecht totaal niet onderkend (a) dat het arrest in de zaak Medion⁽¹⁾ betrekking had op een uitzonderlijke situatie waarin de doorgaans geldende regel dat de gemiddelde consument een merk normaliter waarneemt op basis van de totaalindruk ervan, niet opgaat, maar (b) dat deze zaak niet was gekenmerkt door omstandigheden die een dergelijke uitzonderlijke benadering kunnen rechtvaardigen. Geen enkel bestanddeel van het oudere merk in deze zaak had een „zelfstandige kenmerkende plaats”.

Bovendien stelt rekwirante dat, doordat een beginsel zoals dat in het arrest Medion onjuist is toegepast in het vroegere stadium van de beoordeling van overeenstemming, het gevaar voor verwarring niet, zoals het hoort, globaal is beoordeeld.

(¹) PB C 106, blz. 31.

Beroep ingesteld op 30 april 2010 — Europese Commissie/ Bondsrepubliek Duitsland

(Zaak C-206/10)

(2010/C 179/37)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordiger: V. Kreuzschitz, gemachtigde)

Verwerende partij: Bondsrepubliek Duitsland

Conclusies

— vaststellen dat de Bondsrepubliek Duitsland op grond van de nationale regelingen de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens artikel 7, lid 2, van verordening (EEG) nr. 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap⁽¹⁾ en krachtens artikel 4, lid 1, sub a, juncto titel III, hoofdstuk I (ziekte en moederschap), van verordening

(EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekkende en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen⁽²⁾ door het verlenen van uitkeringen aan blinden en gehandicapte personen, waaronder ook doven, volgens de wettelijke bepalingen van de deelstaten (blindengeld of blindengeld van de deelstaten, blindenbijslag of blindenbijslag van de deelstaten, toelage voor hulp of hulp aan blinden en doven, blinden- en dovengeld etc.) aan personen voor wie de Bondsrepubliek Duitsland de bevoegde lidstaat is, afhankelijk te stellen van de voorwaarde dat de begunstigden hun woonplaats of gewone verblijfplaats in de betrokken deelstaat hebben;

— de Bondsrepubliek Duitsland verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Voorwerp van dit beroep is de onverenigbaarheid van de Duitse wettelijke bepalingen van de deelstaten, volgens welke het verlenen van uitkeringen aan blinden en gehandicapte personen afhangt van de voorwaarde dat begunstigden hun woonplaats of gewone verblijfplaats in deze deelstaat hebben, met de verordeningen (EEG) nr. 1408/71 en (EEG) nr. 1612/68.

Verordening (EEG) nr. 1408/71 beoogt in het kader van het vrije verkeer de nationale bepalingen inzake sociale zekerheid overeenkomstig de doelstellingen van artikel 42 EG (thans: Artikel 48 VWEU) te coördineren. Overeenkomstig artikel 4, lid 2 ter, van de verordening, is deze niet van toepassing op wettelijke bepalingen van een lidstaat betreffende de in bijlage II, afdeling III, genoemde bijzondere, niet op premie-, of bijdragebetaling berustende prestaties die slechts op een gedeelte van zijn grondgebied worden toegekend. De kwestieuze Duitse prestaties zijn als bijzondere prestaties in bijlage II, deel III, bij de verordening opgenomen.

De Commissie is desondanks van mening dat de loutere vermelding van een prestatie in de lijst van bijlage II bij verordening (EEG) nr. 1408/71 niet volstaat om een prestatie als een „niet op premie- of bijdragebetaling berustende prestatie” uit te sluiten van de werkingssfeer van de verordening. Artikel 4, lid 2 ter, van de verordening moet als uitzonderingsbepaling strikt worden uitgelegd: deze bepaling kan uitsluitend gelden voor de prestaties die *cumulatief* aan alle in de bepaling opgesomde voorwaarden voldoen. Het betreft dus uitsluitend prestaties die bijzondere prestaties zijn, niet op bijdrage- of premiebetaling berusten, in bijlage II, deel III, bij de verordening zijn vermeld en die zijn ingevoerd bij wettelijke regelingen die slechts op een gedeelte van het grondgebied van een lidstaat gelden.

De kwestieuze prestaties van de deelstaten voldoen echter niet aan alle voorwaarden. Zij moeten namelijk om volgende redenen als „prestaties bij ziekte” worden gekwalificeerd, en niet als „niet op premie- of bijdragebetaling berustende prestaties”.